

ONAGY ZOLTÁN

Énekek éneke

(63-67.)

63. Irigyen és rosszkedvűen

A mesterek összeszokott kis csapat. Mire a férfi egyet pislant, leszedik a problémás kémény körül a cserepet, két pallót összekapcsolva lecsúszdazzák a kukába. Öt perc. Ugyanazon a csúszdán húzzák fel az új cserepeket. Öt perc. Ámulva nézi, hallja a füttyöt, fentről a kettős választ, jövök, kész, indulhat a következő. Nincs lélegzetvételnélküli szünet a munkafázisok közt. Ami volna, kitöltik. Ha mégis maradna, belép a másik mellé, igazít az elmozdulni készülő támgerendán, és vissza a saját feladathoz éppen időben, éppen a legjobb ritmusban.

Közben egyikük maltert kever, arra is jut ideje. A harmadik mester a peremen egyensúlyoz, kampós végű borjúkötélen húzogatja föl a horpadt vödörbe pakolt téglát, egyebet. Mire kettőt pislant, az új kémény áll, a régi a szemétkerületbe került, a repedt tetőcserepeket pótolják.

Mindezt olyan összehangoltan és természetesen, mintha a világ rendje volna öt méter magasan kormos téglákkal egyensúlyozni. Fáradtan nézi, és arra gondol, érte ő valamihez ezen a rohadt világon annyira, hogy amikor valaki munka közben nézi, irigyelje a tudást, a szakértelmet. Nem, gondolja, semmit nem tudok így. Semmihez nem értek annyira, hogy menetben meg ne kelljen állnom, gondolkodni a következő lépésen.

Bánatában alszik egy jelentőset. Koradélutáni, októbertvégi tompa fény, a nap lassan halad a Börzsöny felé a vékony felhők mögött. Nemrég fejezte be az ebédet, ami elnyomja, a hajnal fél hatig tartó Réka-látogatás fölemésztette minden erejét. Jelentősebbet aludna, ha nem riasztja a telefon.

64. Csendben haza

- Engem soha, csak a libádat hívogatód? - reccsen rá a nő.
- Most keltté, ebben a pillanatban ébredtem.
- Ne hazudj, foglalt voltál, kétszer tíz percen belül.
- A csörgésre ébredtem, mondom.
- Az nem lehet, mással beszél, hívjam később, mondta a géphang.
- Az ég áldjon meg, nem vagyok telefonos szakember, annyit tudok, aludtam, a csörgésre ébredtem.
- Akkor nem a libát hívtad.

- Nem hívtam senkit, őt meg nem is tudnám, mert percenként ezer forint fölött csúcsidőben, a kártyán meg már nincs ezer forint.

Szünet. Mindketten ugyanarra a nőre gondolnak. A férfi arra gondol, milyen undorító, ahogy kiejti a száján a libát. A nő arra, viczorogjon csak, szokja, hogy mennyire gyűlölöm a szemét kis ribancot.

- Mélt se írtál - mondja a nő.

- Nem tudtam reggel felmenni, mintha csak egy napra kaptam volna a kulcsot. Próbáltam, nem sikerült.

- Akkor mással se levelezgetsz.

- Nincs netem. Galambpostám sincs.

- Nem is sms-elsz?

- Nem. Most ébredtem.

Szünet. A férfi az órára néz, megállapítja, még nincs fél hat, nincs tizenkét órája, hogy hazaautózott a nő, mi a francot akar, ki kell bírnia fél napot, mert otthon se hívogathat orrba-szájba, amikor úri kedve úgy tartja.

- A barátom vagy? - kérdezi a nő.

- Nem.

- Mi az, hogy nem vagy a barátom?

- Estig a barátod voltam, most a szeretőd vagyok. Csoje?

- Ha a szeretőd vagyok, és bajba kerülnék, nem segítenél rajtam barátként?

- Nem mindegy, ha segítenék?

- Nem. Egyáltalán nem mindegy. Az ember a szeretőjét bevágja a latrinába, ha lejár az ideje.

- Honnan veszel ekkora hülyeséget?

- Ismerek egy embert, aki bevágta a szeretőjét a latrinába.

- Mert?

- Mert fölszarvazta.

- Akkor talán kitüntetéssel érdemelne a szerető?

- Minden helyzet más és más...

- Van helyzet, amikor kitüntetik érte?

- A dolog latrina-kezelése nem axióma - mondja a nő.

- Nem axióma, evidencia. De feltétel, hogy gyorsan kell cselekedni, amíg van értelme.

- Megfontoltan is lehet, nem?

Szünet. Nem hagyja abba, nem és nem, gondolja a férfi. Belevesszük az új szerződésbe, hogy én a férjét nem emlegetem, ő pedig a helyettesítő nőt.

- Álljunk meg egy pillanatra... Miről beszélünk? - kérdezi a férfi.

- Arról, hogy barátom vagy-e.

- Nem, te megint libázol, pedig megegyeztünk.

- Tudni szeretném, mi volt, miért, hogyan.

- Megegyeztünk, hogy majd elmondom, ha lesz mit.

- De ha nem a szeretőd, akkor most micsoda?

- A liba?

- Igen, a liba. Barátod?

- Nem.

- Én a barátod vagyok?
- Soha nem voltunk barátok, miféle nyakatekert kiindulási pont? Az ember nem csináltat gyereket a barátjával. Te se gondolhatod, hogy valaha barátok voltunk.
- Nem lehetne egyszerre a kettő? Szerellemmel gondolni a barátóra?
- Nem. Legyen elég. Nyughass.
- Ha a libára nem gondolsz barátsággal, akkor rám hogyan gondoltál, amíg a liba megvolt?
- Nem gondolok semmit. Amíg nem iszom egy kávét, túl bonyolult ez nekem.
- Szünet. Jó volna némi nyugalom, gondolja a férfi. Ezt így nem sokáig lehet, valamiképpen a tudomására kell hoznom. Az is igaz, persze, rendeznünk kell a két és fél év számláit, mert potyognak minden monitorból, minden postaboxból.
- Azonnal lemerülök. Nincs velem a töltő - mondja a férfi, hogy végre befejezék.
- Add meg anyád vonalas számát.
- Minek?
- Hogy tudjam.
- Csiha...
- Megkérdem a tudakozót.
- Na. Szerintem pihenj, aludj, amíg egyedül vagy, fuss egy kört, főzz valami finomat, nézd a tévét, én intézem, amit kell, ma húzok haza. Nem akarok itt aludni.
- Szünet.
- Miattam? - kérdi a nő.
- Miattad is.
- Mert?
- Nem mondom meg.
- El akarod felejteni, hogy ott jártam?
- Nem akarom elfelejteni.
- Jó volt?
- Tudod, nem?
- Hát akkor?
- A dolgom elvégeztem, nincs netem, mennék haza a munkába.
- Szünet.
- Hallom a hazugságot a válaszban - mondja a nő.
- Nem hazudok.
- Úgy érzed, megcsaltad a libát. Velem.
- Nem. Nem jut eszembe, csak amikor emlegeted.
- Megint hazudsz.
- Nem jut eszembe, csak ha emlegeted. Mindketten jobban járnánk, ha nem tenéd.
- Megcsaltad velem? Így érzed?
- Fáradt vagyok, nem érzek semmit.
- Mind a ketten csaltatok, egy-egy, most mi lesz. Ez a kérdés?
- Nem ez a kérdés.
- Hanem?
- Nem csaltam, visszatálтам. Csak éppen azt nem tudom, hová.

- Minek mindent tudni?
- Ez az. Megyek csendben haza. Aztán megrágjuk, hogyan tovább. Most lemerülök...
- Katt.

65. *A repülő elszállt*

- Elég lesz nyolcadikán a pénz? Nem hiányzik? – kérdi méltan a nőt.
- Persze. Ma hetedik van. Ez azt jelenti, amit jelent?
- Azt.
- Vége?
- Éjfélkor.
- Ahogy megbeszélted magaddal?
- Ahogy megtárgyaltam magammal.
- Jövök telefonon.
- Szünet.
- Jól vagy? – kérdi a nő.
- Minden nappal jobban.
- Elmondod egyszer, mi volt ebben ilyen szörnyű?
- Ha tudom majd, igen.
- Ne viccelj. Most is tudod.
- Talán. De nem könnyű elhinni...
- Hogy átbasztak?
- Ja. Hogy így. Szart a palánkon.
- Mindennapos történet, erre gondolj.
- Gondoljon erre, akivel mindennapos történet.
- Szünet.
- Miért éppen ez a nap a határidő?
- Nem a nap, a hét.
- De miért éppen?
- A tizedik hét. Ha valami tíz hét alatt nem dől el, soha nem dől el. El kell dönteni.
- Ezt értem. Tudom. De miért pont nyolcadika?
- Éjfél meg kell rendelni a repülőjegyet, ha csütörtökön utazni akarsz.
- És te csütörtökön utazni akarsz?
- Ma éjfél akarsz. Éjfél után nem akarsz.
- Szünet.
- Ez szomorú – mondja a nő.
- A tények szomorú dolgok. Nem mondom, ha nem kérdezed. Sajnálom. Többször figyelmeztettek, ne beszéljünk róla.
- Anyádnál is repülni akartál?
- Igen.
- És én, az isten verjen meg, én mire vagyok?

- Más vagy. Kerek egész. Érinthetetlen. Egy csoda. Ha rád gondolok, kisüt a nap. Melletted semmi dolgom. Csak az örömök, a gyönyörök. Ha odabújok hozzád, nem akarok semmi mást. Se fölkelni, se gondolkodni, nem akarok csinálni semmit, csak ott lenni leállt aggyal, álló öreggel. Ő pedig egy félkész picca, feladat, munka, igyekezet, tervek. Elfújja a szél nélkülem. Vége van.

- Ezt ő másképpen tudja.

- Úgy tűnik.

Szünet.

- Akkor reggel?

- Akkor reggel.

- Várlak. Szeretlek, te disznó. Még azt is szeretem benned, te disznó, hogy nem hazudsz. Meg azt is, csak azt kicsivel jobban, hogy tökéletesnek látsz, hogy kisüt a nap, a libát meg félkész piccsának.

Éjfél.

- Mi van? - kérdi a nő.

- Hogyhogy még mindig ébren, már éjfél van?

- Mi van, ne cicázz!

- Eldőlt. Kész. Vége.

- Nnna. Akkor aludjunk. Akkor reggel?

- Akkor reggel...

Katt.

66. Bevezető e-mail

Nem hívlak, nehogy baj legyen. Nehogy én legyek az oka, ha nem tudnál reggel jönni. Csak elmondok valamit.

Ezt a telefont azóta használom, amióta ismerlek. Veled beszéltem, sms-eztem legtöbbet rajta. Egy regényt írtunk össze legalább. Kár, hogy nem másoltam ki, a bánatban olvashattam volna regényünk egy-egy fejezetét. Most, miután éjjelkor hívtalak, megnyugodtam. Leraktam az asztal sarkára, ahol a helye. Kinéztem a konyhába, a hűtőládába, mit főzök neked holnap. Mi legyen a reggeli, mi az ebéd. Ott szöszögtem, örülgettem, hogy milyen hosszú éjszaka lesz, és milyen rövid, ha reggelre itt vagy, amikor brekken a telefon. Hallom porszívózás közben is. Udvarról is hallom. A metróban is hallom. Amikor nagyon várok valamire, ötször megnézem, hátha mégsem, pedig tudom, hallom, álomból is hallom.

Volt idő, amikor minden jelzésre végigfutott hátamon a hideg, hátha te írtál. Az elmúlt két évben is, amikor pedig soha nem. Sokszor órákon át nem néztem meg, mert addig bízhattam benne, hátha váratlanul te vagy. De egyszer aztán mégis, és a csalódás, minél tovább vártam, annál nagyobb volt. Arra a bizonyos sms-re egy évig vártam. Minden nap. Csak mondom, hogy tudd.

Most meg, most a konyhában, ahogy kotorásztam a fagyos cuccok között, kitaláljam, mit ennél szívesen, éppen beszélünk, éppen elmúlt éjfél, éppen nyugodt vagyok, mert tudom, hogy akkor reggel, mert rögtön itt a reggel, vele te is itt leszel két év után, két borzasztó hosszú év, három hónap után. Hármat brekken, hármat rezeg. Nem érdekel, mondom nyakig a hidegben, senki ne írjon, senkire nem vagyok kíváncsi, senkinek nem válaszolok, mindenki húzzon el, én most egy napra megszüntetem a világot magam körül. Olyan régen várom, hogy megszüntessem.

Nem megyek be, nem nézem meg, minek. Kiválasztok egy húst, berakom a mosogatóba, hogy reggelre kiolvadjon. Aztán fürödni. Látom a nagy fürdőszobai tükörben, látom, mi történt harmincadikán, hogy a testem tele feszültséggel, várakozással, vággyal, kiábrándultsággal is, hogy csak megmutattad neki a jót, aztán elvetted megint egy hétre. Gyors zuhany, benézek a gyerekekre, alszik, mint a bunda, be az ágyba, hogy már „csak egyet alszunk”, előtte odapislantottam a telefonra, látom „üzenete érkezett”. A feladó te vagy.

Jaj, mondom, csak nem valami közbejött, csak nem az történt, hogy nem jöhetsz reggel. Kinyitom. Egyetlen betű. H. Ami másnak kórház, Hungária, az nekem „hiányzol”.

Ülök a gépben, böögök, akár a kamaszlányok, az egyetlen embernek, az egyetlen emberért, aki utálja, ha böögök. Másnak meg nem szoktam, még dühömben se. Más nem érdekel.

Történjen valami, kérlek, mert ez több már, nem bírom sokáig.

R

67. Névnap előtt

- Hallgatlak, éppen elaludtam - mondja álmosan a nő a telefonba. - Csak nem reggel van, itt állsz a kapuban?

- Nincs reggel, éjfél múlt.

- Akkor mi van?

- Ne írj nekem ilyeneket, mint ez a mé!l, ne mondj semmi olyat, ami miatt megint csak szégyenkezhetek.

- Nem azért írtam, hogy szégyenkezz, hanem azért, tudd, így is gondol rád valaki.

- Írd meg, aztán tedd föl a tárlóba. De én...

- Mindig csak én, én, én!

- Szóval, nem akarom olvasni, nem akarok úgy nézni a telefonodra, hogy az jusson eszembe róla is, szemét voltam, pedig nem, csak úgy alakult, úgy látszott megoldhatónak, ésszerűnek.

- Nem szemeteztelek. Nem akartalak. De egyszerre annyi minden eszembe jut, hogy szelektálni sem tudok köztük. Ha tiltakozom, ha néha rosszul is esik, nem a két év három hónap jön ki győztesen, hanem a kétszer hat hónap. Na és anyád napja. A bajnok.

- Akkor maradjunk ebben. Írjuk le a két évet.

- Két és fél.

- A két és felet. Írjuk le.

Szünet. Két év, három hónap és egy kicsi.

- Persze. Te könnyen leírod... - mondja a nő.

- Nem írom le könnyen, szó nincs erről.

- Nálam mégis könnyebben. Te mentél el, veled történt, ami történt, a te életed volt tele minden jóval, úttal, kirándulással, idegen pinával, én addig itt ültem a fiaddal a polcon lefagyasztva, hogy majd elővegyél. Ahogy elővettél, amikor újra kelletttem.

- Ez túl durva.

- Annyira nem durva, mint megélni.

- Az élet durva. Nincs aranyba vésve senki, semmi. Nem tudhatni, mi lesz holnap.

- Ne mondd ezt. Csak egyre vagyok képes gondolni, ha ezt mondod.

- Arra ne gondoldj, amire.

- Liba.

- Úgy van. Arra ne. Ott az a különleges eset fordul elő, hogy tudom, mi történik holnap.

- Szabad érdeklődnöm?

- Szabad.

- Akkor illő alázattal érdeklődöm, mi történik holnap?

- Te történész. Ma is te történész, ma már holnap van, és holnap is te történész, mert holnapután lesz holnap. Elmúlt éjfél.

- Hiszek neked. Illetve hinni akarok.

- Akkor ennyit. Ebben megegyeztünk.

Szünet.

- Mít vigyek névnapodra? Minek örülnél? - kérdezi a férfi.

- Nem kell semmi. Ha nagyon akarsz valamit, intézd el, hogy tizedikén veled ébredjek, kész. Tavaly augusztusban, születésnapom előtt éppen ezt kérdezte apám, minek örülnék. Azt kértem, intézze el, hogy tizenkilencedikén veled ébredjek. Nevetett, hogy ennyi női ostobaságból három fiú kijött volna, de intézett valamit, rád keresett, mert másnap telefonált, hogy válasszak mást, ha tudok, te valahol a hegyek közt kóborolsz. Pontosan azt mondta, hogy válassz elérhető férfit, te buta nagylány, őt hozom, de Király elérhetetlen.

- Remek.

- Tehát azt kérem, próbáld összehozni, hogy tizedikén velem ébredj. És akkor minden el van felejtve, meg van bocsátva. Ma nyolcadika, holnap kilenc, maradsz, itt alszol, együtt ébredünk a névnapon.

- Nem lesz több liba?

- Nem. Talán nem.

- Mi a garancia?

- Nincs garancia.

- Rendben. Megpróbálom.

- Megpróbálsz a két napot?

- Igen.

Szünet.

- Jó éjt akkor. Jó éjt neked. Mocarog a gyerek - halkít a nő.

- Jó éjt.

- Akkor reggeltől két napunk van?

- Reggeltől két nap. Ha Isten is úgy akarja - mondja a férfi.

- Isten úgy akarja. Ha nem akarja, kapja be.

- Hogy beszélsz? Isten itt nem kapott kártyát, Maráé a leosztás.

- Jó, hogy figyelmeztetsz.

- Kényszerűség. Tudnunk kell, merre hány méter.

- Na persze. Merre hány méter éter.

Katt.